

INGMAR
BERGMANS
Mesterværk

Jomfrukilden

INGMAR BERGMAN

er aldrig bange for at sige sin mening, og da »JOMFRUKILDEN« havde premiere i Stockholm, fik han lejlighed til at fremsætte nogle frimodige udtalelser:

»Der er absolut intet mystisk i manuskriptet til »JOMFRUKILDEN«. Det er en enkel beretning om synd, hævn og forsoning, intet som helst andet.

Friheden til at skabe efter min egen vilje sætter jeg højere end noget andet.

Kravet om et bestandigt mesterskab virker hemmende. Jeg føler mig undertiden som en linedanser, der hæver linen mere og mere og tager flere og flere sikkerhedsnet bort.

Jeg føler mig ikke fristet af de mange tilbud, der strømmer ind fra udlandet. Jeg foretrækker arbejdet i de svenske atelierer. Jeg bliver urolig og syg af nervøsitet, bare jeg kommer syd for København.

Jeg vil udvikles og finde nye veje for min kunstart, men jeg frygter premiererne, selv om kritikernes eksekutionspatrulje hidtil i sidste øjeblik til min ubeskrivelige forundring har hævet geværerne i luften og affyret en salut i stedet.

Det er en filmkunstners legitime ret at spille direkte på publikums nerver og få dem til at reagere.»

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

INGMAR BERGMANS

Jomfrukilden

efter en legendvise fra 1300-tallet

Manuskript: ULLA ISAKSSON

Kamera: SVEN NYKVIST

Dekorationer: *P. A. Lundgren*

Musik: *Erik Nordgren*

Danske tekster: *Carin Andersen*

Personerne:

Hr. Töre i Vänge	<i>Max von Sydow</i>
Fru Märeta	<i>Birgitta Valberg</i>
Ingeri	<i>Gunnel Lindblom</i>
Karin	<i>Birgitta Pettersson</i>
Den magre	<i>Axel Düberg</i>
Den tungeløse	<i>Tor Isedal</i>
Tiggeren	<i>Allan Edwall</i>
Drengen	<i>Ove Porath</i>
Brovagten	<i>Axel Slangus</i>
Frida	<i>Gudrun Brost</i>
Simon	<i>Oscar Ljung</i>

Isenesættelse:

INGMAR BERGMAN

Produktion: SVENSK FILMINDUSTRI

Eneret: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Birgitta Valberg og Birgitta Pettersson.

Handlingen

*»Først var hun tre stimænds viv,
så lod hun sit unge liv.«*

Høj og lys sidder Karin på sin smukke hest. Smilende griber hun tøjlerne, som hendes far, hr. Töre i Vänge, rækker hende. Sammen med sin stedsøster, den mørke og hadske Ingeri, skal hun ride til kirken med lys til den hellige Guds moders ære.

Karin rider foran. Hun er i et strålende humør, for dagen er så lys og smuk, og solen varmer så dejligt, og hun har af sin mor fået lov til at tage sit allerbedste tøj på – den gule silkesærk og den blå kåbe og de perlebroderede sko.

Da de to søstre er kommet et stykke på vej, fortryder Ingeri, og Karin fortsætter ridtet alene. I skoven møder hun tre landstrygere, den tungeløse, den magre og en dreng på knap 14 år. Da hun ser, at de fremmede mænd er venligt stemt overfor hende, står hun af hesten og slår sig ned hos dem i en lysning i skoven for at dele sin madsæk med dem. Der skæmtes under mål-

tidet, og Karin er i et overstadigt humør. Hendes fantasi løber løbsk, og tilhørerne lytter betaget til alt, hvad hun fortæller. Snart begynder den tungeløse og den magre at blive nærgående. Attråen lyser i deres øjne. Karin gribes af skræk og vil flygte, men de opgejlede stimænd spærrer hende vejen. Intet kan holde deres begær tilbage, og snart ligger den unge jomfru skændet og dræbt og berøvet sine smukke klæder.

Ingeri, der er vendt tilbage, har været vidne til skændselsdåden, men har undladt at gribe ind. Hun, den udstødte og foragtede, der bærer et uægte barn under sit hjerte, næsten nyder at se sin smukke søster blive voldsmændenes offer.

I hr. Töre's hus hersker der stille aftenro. Det banker på porten, og udenfor i den kolde vinteraften står de tre landstrygere og beder om mad og husly. Hr. Töre byder dem indenfor, og snart sidder de bænket omkring aftensbordet sammen med husets folk og tyende.

Ingen af Karins pårørende ved endnu noget om hendes skæbne. De tror, at hun er blevet forsinket undervejs og har foretrukket at blive i kirkebyen til næste morgen i stedet for at ride hjem i den kolde vinteraften. Men om natten, hvor fru Märeta, hidkaldt af et skrig fra den fjortenårige dreng, går ned i storstuen for at se, hvad der er på færde, får hun af den magre tilbudt Karins blodplettede klæder. Hun forstår, at datteren er blevet offer for en forbrydelse, men skjuler sin smerte.

Stille går fru Märeta op og fortæller sin herre og mand, hvad hun har set. Uden at tøve forbereder hr. Töre sin hævn. Efter at Ingeri har fortalt ham enkelthederne i, hvad der er sket, tager han hævnen i sin hånd. Det bliver en ond og brat død, stimændene går i møde – selv den uskyldige dreng undgår ikke den krænkede faders vrede.

Men da hr. Töre står overfor sin datters skændede og afsjælede legeme, indser han, at også han har forbrudt sig. Han påkalder sin Gud og lover at bygge ham en kirke af kalk og sten som bod for sin synd. Og da han løfter sin døde datter op, springer der en kilde frem på det sted, hvor hun fandt sin død.

ROBERT E. PETERSEN. KBHVN.